

Fot. Ireneusz Barski

Już za kilka dni kolejne Boże Narodzenie. To bez wątpienia najbardziej rodzinne, radosne, ciepłe święta. Dziś przypomnijmy, że najbardziej zdumiewającym wydarzeniem w historii ludzkości nie był dzień, w którym Bóg stworzył człowieka na swój obraz i podobieństwo, ale właśnie ten, w którym ON sam stał się Człowiekiem. Mówiąc słowami piosenki religijnej: Bóg kiedyś stał się jednym z nas, by nas przemienić w siebie... Prawdę o Bożym Narodzeniu słyszymy od dziecka. Ale po latach świętowania może nam grozić to, że będziemy coraz mniej otwarci na odkrywanie sensu tego wydarzenia. Wtedy niejeden człowiek zacznie traktować Boże Narodzenie tylko jako jedną z wielu tradycji. W konsekwencji zaś – pod choinką będą się pojawiać coraz droższe prezenty, a między nami zabraknie samego Boga, który w prezencie samego siebie ofiarował człowiekowi. Bóg nigdy nie czyni tego, co zbędne. Jeśli więc Niewidzialny Bóg stał się Widzialną Miłością, to znaczy, że Jego przyjsie do nas ma sens. Więcej nawet: przyjsie Boga jest dla nas sprawą życia i śmierci.

Niech więc nieustannie zadziwia nas tajemnica tej wyjątkowej Betlejemskiej Nocy. Oto bowiem Bóg pochylił się nad człowiekiem i dotknął go Swoją Miłością. I tak przez wieki wciąż pragnie pomnażać w nas nadzieję, że we wszystkim możemy liczyć tylko na Chrystusa, gdy szeroko otworzymy MU drzwi swoich serc.

Łącząc się ze wszystkimi w przeżywaniu narodzin Bożego Dzieciątka życzę najgoręcej, aby atmosfera serdeczności wobec najbliższych pomogła nam dostrzec także innych ludzi i podarować im radość. Niech miłość, radość i pokój wypełniają dni nowego 2009 roku, a Narodzony Chrystus niech wszystkich obdarza Swoimi łaskami.

Z modlitwą Ks. Zbigniew Sajnog Dziekan Ursuski

„Teraz zaś już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus”. (Ga 2,20)

Rok Świętego Pawła

Podczas nieszporów w wigilię uroczystości świętych Piotra i Pawła 28 czerwca 2008 roku, papież Benedykt XVI ogłosił rok 2008/2009 rokiem Jubileuszowym z okazji dwutysiąclecia narodzenia wielkiego Apostoła Narodów - św. Pawła. Rok Jubileuszowy potrwa do 29 czerwca 2009 roku. Jubileusz rozpoczął się otwarciem Bramy św. Pawła w bazylice większej św. Pawła za Murami w Rzymie, a zakończy go zamknięcie tych samych Świętych Drzwi. Szczególnym znakiem tego Roku Jubileuszowego są lampy oliwne symbolizujące duchowy kontakt z Bogiem, wystawione przed bazyliką św. Pawła oraz w kilku miastach Turcji, Efezie, Tarsie oraz na Mal-

cie, tj. w miejscach szczególnie ważnych dla św. Pawła.

Kim był ten niestrudzony Apostoł? Postać wybitna, niemal niedościgną a jednak pobudzająca do działania, jawi się nam jako wzór całkowitego oddania Panu i Jego Kościołowi, a także wielkiego otwarcia na ludzkość i na jej kultury. Słusznie więc zajmuje on szczególne miejsce nie tylko w naszej czci, ale też w wysiłku zrozumienia tego, co ma on do powiedzenia także nam, ludziom żyjącym w XXI wieku.

Przyszedł na świat w Tarsie, mieście słynącym w I wieku po Chrystusie z rozkwitu nauk i sztuk, w czym miało nawet przewyższać Ateny i Aleksandrię. Ro-

dzice jego wywodzili się z pokolenia Bieniamina, (*Pytam więc: Czyż Bóg odrzucił lud swój? Żadną miarą! I ja przecież jestem Izraelitą, potomkiem Abrahama, z pokolenia Beniamina.*) [Rz 11,1], szcycącego się posiadaniem wśród przodków króla Saula. Może miało to jakiś wpływ na imię żydowskie chłopca – Szaweł, którym się posługiwał, pracując wśród Żydów, podczas gdy w kontaktach ze światem pozażydowskim używał imienia łacińskiego Paweł. Już jego rodzice mieli obywatelstwo rzymskie, (*«Ja za wielką sumę nabyłem to obywatelstwo» - odrzekł trybun. A Paweł powiedział: «A ja mam je od uro-*

Dokończenie na str. 2

Wielki finał Rodzina Jednością

Fot. Ireneusz Barski

czytaj ■ str. 8

Budżet Dzielnicy Ursus na rok 2009

czytaj ■ str. 2

Roman Dmowski

czytaj ■ str. 3

O kryzysie z Cezarym Mechem

czytaj ■ str. 4

Fot. Ireneusz Barski

Pomnik Szarych Szeregów

czytaj ■ str. 6

Pomoc społeczna w Ursusie

czytaj ■ str. 6

Budżet Dzielnicy Ursus na rok 2009

Światowy kryzys gospodarczy dotknie również w najbliższych latach samorządy. Możliwości finansowe m.st. Warszawy będą w znacznym stopniu determinowane czynnikami zewnętrznymi. Na wysokość dochodów Miasta negatywnie wpłynie wprowadzenie od 2009 roku niższych stawek w podatku dochodowym od osób fizycznych (PIT). Prognozowany jest wzrost o 30% tzw. janosikowego czyli wpłat Miasta do budżetu Państwa na rzecz subwencji ogólnej. Negatywny wpływ w/w czynników powoduje, że dzielnice m.st. Warszawy otrzymają w kolejnych latach mniejsze środki na realizację zadań związanych z ich funkcjonowaniem w stosunku do potrzeb, które z każdym rokiem ulegają wzrostowi.

W roku 2009 Dzielnica Ursus otrzyma także mniejsze środki finansowe w budżecie (dotyczy to inwestycji). Kwota 122 827 611 zł. na 2009 rok jest niższa o 10 960 389 zł. od środków przekazywanych przez Radę Warszawy na rok 2008. Na inwestycje dzielnica otrzyma w 2009 roku środki w wysokości 25 923 500 zł. – w roku 2008 otrzymaliśmy 39 266 000 zł. w Wieloletnim Programie Inwestycyjnym na lata 2009 – 2013 łączne środki przeznaczone dla dzielnicy wynoszą 98 685 500 zł. Wcałym budżecie (łącznie z inwestycjami) na 2009 rok zaplanowano między innymi wydatki na: edu-

kację – 57 636 948 zł, ład przestrzenny i gospodarkę nieruchomościami – 13 218 800 zł, ochronę zdrowia i pomoc społeczną – 12 446 903 zł, kulturę i ochronę dziedzictwa kulturalnego – 10 351 574 zł, gospodarkę komunalną i ochronę środowiska – 6 620 826 zł, transport i komunikację 5 967 000 zł, rekreację, sport i turystykę 3 534 000 zł.

W roku 2009 zaplanowaliśmy wykonać np. inwestycje: przebudowę skrzyżowania ulic Cierlicka, Kościuszki (rondo), budowa ul. Tomcia Palucha na odcinku Balbinki – Bohaterów Warszawy (wraz z wykupem gruntu), budowę ul. Zielonej Gęsi, remont ul. Piastowskiej, budowę ul. Włoczewskich lub Markerta – w zależności od kolejności uzyskania pozwolenia na budowę, modernizację ul. Bodycha na odcinku Sosnkowskiego – Spisaka, pod warunkiem opracowania projektu i uzyskania pozwolenia na budowę przez Gminę Michałowice (modernizacja tej ulicy będzie realizowana w ramach zawartego porozumienia pomiędzy Gminą Michałowice i Dzielnicą Ursus m.st. Warszawy). Planujemy rozpoczęcie wykupu gruntów pod modernizację ul. Dzieci Warszawy na odcinku Ryżowa – Aleje Jerozolimskie w ramach tzw. spec ustawy. Posiadamy kilka projektów modernizacji dróg i w miarę pozyskiwania dodatkowych środków będziemy realizować poszczególne zadania. Dokończona zostanie dokumentacja na przebudowę ul. Bony. Wykonamy kolejne odcinki ścieżek rowerowych.

W zakresie budownictwa mieszkaniowego zaplanowano dokończenie budowy budynku komunal-

nego (48 mieszkań) wraz z przedszkolem przy ul. Szancera 5, rozpoczęcie budowy budynku komunalnego (18 mieszkań) przy ul. Regulskiej 39, dokończenie projektu i uzyskanie pozwolenia na budowę budynku komunalnego (78 mieszkań) przy ul. Rakuszanki wraz z przedszkolem. Wydział Ochrony Środowiska prowadzić będzie dwie inwestycje: zagospodarowanie terenów miejskich wzdłuż Kanału Konotopa i budowa kolektora deszczowego w ramach modernizacji rowu U-1 wzdłuż Alej Jerozolimskich (realizacja porozumienia zawartego pomiędzy m.st. Warszawa, Gmina Michałowice, miastem Piastów i miastem Pruszków). Program rozwoju bazy edukacyjnej przewiduje rozpoczęcie budowy szkoły podstawowej i przedszkola przy ul. Dzieci Warszawy 42, rozbudowę przedszkola 194 przy ul. Walerego Sławka 4 wraz z wykonaniem pełnej termomodernizacji tego budynku, dokończenie zadania (II etap) p.n. przebudowa terenu sportowego przed budynkiem oświatowym przy ul. Dzieci Warszawy 42.

W zakresie programu rozwoju inwestycji kultury zaplanowano: przebudowę muszli koncertowej w Parku Czechowickim wraz z modernizacją otoczenia oraz budowę pawilonu wystawowego, a także dokończenie projektu budowlano – wykonawczego Domu Kultury dla Ośrodka Kultury „Arsus”.

Wyżej wymienione inwestycje będą wykonywane przez Urząd Dzielnicy Ursus. Zarząd i Rada Dzielnicy Ursus będą czynili starania o pozyskanie dodatkowych środków na inwestycje w trakcie roku budżetowego 2009 oraz o wykonanie przez ZDM modernizacji i remontów ulic zarządzanych przez ZDM.

Wiesław Krzemień

Mama aktywna w pracy

Ośrodek Pomocy Społecznej Dzielnicy Ursus m.st. Warszawy rozpoczął w lipcu br realizację projektu systemowego pt.: „Mama aktywna w pracy”. Projekt ten jest realizowany w ramach PO KL 2007-2013, poddziałanie 7.1.1, Rozwój i upowszechnianie aktywnej integracji przez ośrodki pomocy społecznej, współfinansowany przez Unię Europejską w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego. Zakończenie projektu jest planowane na 31 grudnia br.

Celem ogólnym naszego projektu jest udzielenie wielostronnego wsparcia kobietom w wieku produkcyjnym, pozostającym bez pracy. Działania projektu mają prowadzić do wzrostu stopy zatrudnienia kobiet i podniesienia ich statusu zawodowego i społecznego. Udział w projekcie ma prowadzić do zwiększenia aktywności zawodowej osób bezrobotnych i wyposażyć beneficjentki (uczestniczki projektu) w narzędzia zwiększające ich szanse na rynku pracy.

W projekcie biorą udział kobiety nieaktywne zawodowo sprawujące opiekę na osobami zależnymi i korzystające ze świadczeń pomocy społecznej, które mają problemy ze znalezieniem pracy ze względu na niskie lub zdezaktualizowane kwalifikacje i pragnące powrócić na rynek pracy, w szczególności po długiej nieobecności.

W projekcie wzięło udział 16 kobiet i wszystkie Panie kontynuują w nim udział.

Wszystkie uczestniczki rozpoczęły udział w projekcie spotkaniem z Doradcą Zawodowym, które miało na celu wybranie kierunku kształcenia zawodowego.

Kolejny punkt w projekcie to rozpoczęcie warsztatów rozwoju osobistego, które pełnią funkcję wspierającą – motywującą w udziale w szkoleniach zawodowych i rozwoju osobistym. Pierwszy warsztat „Mapa – świat zawodów” miał na celu rozpoznanie przez Panie swoich umiejętności, predyspozycji osobowościowych przy wyborze zawodu i szkoleń zawodowych.

W ramach projektu uczestniczki mogły skorzystać z indywidualnej pomocy psychologa, który wspierał i pomagał im w trudnych dla nich momentach w projekcie. Panie mogły również skorzystać z indywidualnych spotkań z prawnikiem.

Organizatorzy w ramach projektu zapewniły dzieciom uczestniczek opiekę. Działanie to miało na celu ułatwienie im wzięcia udziału w poszczególnych warsztatach i szkoleniach.

Katarzyna Kawka
Koordynator Projektu

Rok Świętego Pawła

Dokończenie ze str. 1

dzenia» [Dz 22,28], co ułatwiało mu obracanie się w świecie hellenistycznym i zapewniało przywileje, a nawet według tradycji wpłynęło na rodzaj jego śmierci. Z rodzeństwa wspomniana jest ubocznie siostra

(Gdy o tej zasadce dowiedział się siostrzeniec Pawła, przyszedł, wszedł do twierdzy i opowiedział o tym Pawłowi) [Dz 23,16]. W rodzinie przyznawano się do poglądów faryzejskich (Wiedząc zaś, że jedna część składa się z saduceuszów, a druga z faryzeuszów, wołał Paweł przed Sanhedrynem: «Jestem faryzeuszem, bracia, i synem faryzeuszów) [Dz 23,6]. Języki aramejski i hebrajski nie były mu obce (Gdy pozwolił, Paweł stojąc na schodach dał znak ręką ludowi, a gdy nastąpiła zupełna cisza, odezwał się po hebrajsku(...) [Dz 21,40], jednak listy świadczą o staranym wykształceniu szkolnym w języku greckim.

Mając około lat 20 podążył Szaweł do Jerozolimy, by poznać gruntownie Prawo u rabiego Gamaliela Starszego. O tym wykształceniu oprócz własnego wyznania, świadczy sposób wykładu Pisma św. w Listach (*Napisane jest właśnie w Prawie Mojżesza. Nie zawieszysz pyska wołowi młótcemu. Czyż o woły troszczy się Bóg,)* [1 Kor 9,9]. W prześladowaniu chrześcijan angażował się raczej z własnej gorliwości, następnie postarał się o oficjalne uzasadnienie swych wystąpień. Wspominając ten okres napisze potem, że „był fanatycznym obrońcą tradycji ojcowskich (Ga 1,14) i prześladowcą Kościoła chrześcijańskiego” (Ga 1,13-23; 1 Kor 15,9). Zwyczajem nauczycieli Prawa wyuczył się w Tarsie zawodu, by mieć środki na własne utrzymanie. W Dziejach Apostolskich określono jego zawód jako wyrabiającego namioty, (...) a ponieważ

znał to samo rzemiosło, zamieszkał u nich i pracował; zajmowali się wyrobem namiotów) [Dz 18,3], co może wskazywać raczej na tkacza wyrabiającego materiał na namioty z sierści koziej niż na garbarza czy rymarza.

Trudno byłoby wykazać, że Paweł znał osobiście Jezusa, czy choćby widział Go przed śmiercią.

Jak doskonale wiemy w życiu świętego Pawła nastąpił moment przełomowy, jakim było nawrócenie. Także we współczesnym świecie, spotykamy ludzi, którzy z jakiegoś powodu nawrócili się. W życiu Pawłowym u bram Damaszku niewierzący dopatrują się przejawów kryzysu intelektualnego lub moralnego, wierzący zaś bezpośredniej interwencji Jezusa chwalebne. Jedno jest pewne – nawrócenie miało miejsce. W każdym razie musiało to być jakieś „nowe stworzenie”, skoro zdołało wywołać w Pawle faryzeuszu przeswiadczenie, że Ukrzyżowany

jest Mesjaszem, a Jego nauka o miłości znosi Prawo Mojżeszowe oraz że jego, Szawła, uczynił swoim apostołem.

Święty Paweł może być dla nas wspaniałym przykładem, że Bóg w swoim zamiśle dla każdego ma zapisany rozdział księgi. Czasami trudno nam się z tym pogodzić, czasami uciekamy od tego. Ale czy warto? Czy nie jest łatwiej iść przez życie, wiedząc, że jest Ktoś, kto nam zawsze pomoże, Kto ma dla nas zawsze czas i otwarte ramiona. Musimy pamiętać tylko o jednym, że klamka do szczęścia jest po naszej stronie i to od nas zależy czy ją potrafimy znaleźć i drzwi sobie otworzyć. Niech przykład osoby niestrudzonego głosiciela Bożej nauki, będzie dla nas motywacją do szukania lepszego życia, bo jak widzimy warto.

Paweł Wyrzykiewicz

Roman Dmowski – polityk wielkiej sprawy

5 stycznia 2009 roku minie 70 rocznica śmierci Romana Dmowskiego, jednego z najwybitniejszych polityków polskich, twórcy obozu narodowego.

Roman Dmowski urodził się 9 sierpnia 1864 roku. Swój ród wywodził z drobnej szlachty podlaskiej. Pochodzenie społeczne i środowisko rodziców, miejsce zamieszkania, kulturowane tradycje i surowy klimat wychowawczy domu rodzinnego wpłynęły na rozwój duchowy i system myślenia Romana Dmowskiego.

Po śmierci ojca i siostry Marii w 1884 roku dokonał się zwrot w życiu Romana Dmowskiego. Przybyło obowiązków a samodzielność sprzyjała poszerzeniu aktywności między innymi w polityce. Około 1888 roku rozpoczął działalność Związku Młodzieży Polskiej „Zet”, tajnej organizacji politycznej, założonej rok wcześniej przez Ligę Polską. Z czasem zostaje też przyjęty do Ligi Polskiej, stając się rzecznikiem wzmocnienia spójności materialnej i duchowej polskiego Narodu nie tylko na drodze legalizmu, lecz w sytuacjach uzasadnionych (walka z rusyfikacją) także poprzez odwołanie się do konspiracyjnych metod działania. Decydujący wpływ na dalszy rozwój polityczny Dmowskiego miała działalność w szeregach Ligi Polskiej, organizacji niepodległościowej, która zmierzała do objęcia działalnością wszystkie zabory. Dzięki inicjatywie Dmowskiego udało się zorganizować w setną rocznicę Konstytucji 3 Maja manifestację studentów warszawskich.

W 1890 roku Dmowski ukończył studia przyrodnicze. Drugim obszarem zainteresowań Dmowskiego była socjologia.

Po przekształceniu w 1893 roku Ligi Polskiej w Ligę Narodową, tajną organizację trójzaborową, Dmowski przystąpił do opracowania zrzębów programu narodowego, którego założenia zawarł w broszurze „Nasz patriotyzm. Podstawy programu współczesnej polityki narodowej”. Pisał, że rząd rosyjski usiłuje zniszczyć polską kulturę, nie wyłączając

religii i dąży do powstrzymania rozwoju cywilizacyjnego narodu. Program ugody lansowany przez kręgi zachowawcze jest złudny i niebezpieczny dla przyszłości Polski, podobnie jak polityka biernego

oporu. Dlatego należy organizować manifestacje, odmawiać płacenia podatków i walczyć z różnymi formami rusyfikacji.

Po latach program uległ znacznej modyfikacji. Wydarzenia rewolucyjne z lat 1905 – 1907, a zwłaszcza działalność w rosyjskim parlamencie, gdzie od 1907 roku był posłem II, a następnie III Dumy, pełniąc funkcje prezesa Koła Polskiego, przyczyniły

się do ewolucji poglądów Dmowskiego. Jako współorganizator ruchu neoslawistycznego był przekonany, że osłabiona wewnętrznie Rosja zostanie z czasem zmuszona do ustępstw w sprawie polskiej. Wrogość do Rosji wśród członków Ligi Narodowej była powszechna. Dopiero w 1907 roku Dmowski uznał Niemcy za wroga groźniejszego od Rosji. Gdy w tym samym roku przymierze francusko – rosyjskie zostało dopełnione o porozumienie z Anglią, Dmowski postulował, aby sprawę polską związać z polityką trójporozumienia. Przewidywał, że Rosja zdecyduje się w końcu na wojnę z Rzeszą Niemiecką. W 1908 roku wydaje książkę „Niemcy, Rosja i kwestia polska”. Przewodnią myślą książki była ocena międzynarodowego położenia sprawy polskiej pierwszej dekadzie XX wieku oraz ocena polityki Niemiec z polskiej perspektywy. Zdaniem Dmowskiego dla przyszłości Polski największe znaczenie będą miały ziemie etnograficzne, które zamieszkuje ludność posiadająca głębokie poczucie polskości.

Pierwsza wojna światowa częściowo zweryfikowała przewidywania Dmowskiego. Klęska i rewolucja w Rosji, przegrana Nieniec i Austro – Węgier, umiędzynarodowienie sprawy polskiej miały wpływ na działalność Romana Dmowskiego. Podczas konferencji pokojowej w Paryżu w 1919 roku Dmowski był głównym delegatem Polski, który skutecznie zabiegał o akceptację polskich postulatów. W odrodzonej Polsce Roman Dmowski świadomie wycofał się z bieżącej polityki, gdyż był przekonany, że dzięki autorytetowi na arenie międzynarodowej będzie bardziej przydatny Polsce. W 1923 roku był krótko w rządzie Wincentego Witosa ministrem spraw zagranicznych. Po przewrocie majowym w 1926 roku założył Obóz Wielkiej Polski i w latach trzydziestych poświęcił się pracy pisarskiej i organizacyjnej w Narodowej Demokracji. W tych latach pogorszył się również stan zdrowia Romana Dmowskiego, co również zaważyło na jego działalności. Dmowski zmarł 2 stycznia 1939 roku. Był jednym z najwybitniejszych polskich polityków, mężem stanu. Przemysław Sypniewski

Z DAWNEJ WARSZAWY

110 lat Pomnika Adama Mickiewicza na Krakowskim Przedmieściu

Pomnik Adama Mickiewicza, naszego wielkiego narodowego poety, pojawił się na krakowskim Przedmieściu obok Kościoła Karmelitów vis a vis ulicy Trębackiej w końcu roku 1898. W roku bieżącym mija 110 lat od daty odsłonięcia pomnika, które miało miejsce 24.XII. 1898 roku. Inicjatywa budowy pomnika powstała wiosną 1897 roku, została spopularyzowana przez ówczesną polską prasę i spotkała się z bardzo życzliwym przyjęciem w Warszawie i innych miastach zaboru rosyjskiego.

Nie były to czasy łatwe dla budowy pomników sławnym Polakom w miejscach publicznych. Po powstaniu styczniowym 1863 roku nastąpił okres wzmocnionych szykan, represji i intensywnej rusyfikacji szkół i urzędów. Car Mikołaj II, który wstąpił na tron w roku 1894 zechciał się okazać bardziej łaskawym dla Polaków. Jego namiestnik w Warszawie Książę Imertyński w maju 1897 r. wydał zgodę na budowę pomnika. Władze rosyjskie zatwierdziły 12-osobowy komitet budowy pomnika złożony ze znakomitych obywateli, przewodniczącym komitetu został Książę Michał Radziwiłł mający bardzo dobre stosunki ze dworem carskim, funkcję wiceprzewodniczącego i kierownika pracy komitetu objął Henryk Sienkiewicz.

Rozpoczęto akcję zbierania składek pieniężnych na budowę. Bardzo szybko bo od maja do lipca 1897 roku zebrano ponad 235 tysięcy rubli, co okazało się kwotą całkowicie wystarczającą.

Wykonanie posągu przedstawiającego postać Mickiewicza zlecono znanemu polskiemu rzeźbiarzowi zamieszkałemu od lat w Paryżu Cyprianowi Godebskiemu, był on wnukiem pułkownika Cypriana Godebskiego, który zginął w czasie bitwy pod Raszynem w roku 1809.

Odlew posągu wykonany z brązu, o wysokości 4,5 metrów został sporządzony we Włoszech, cokół pomnika został wykonany z granitu włoskiego. Ogrodzenie pomnika z kutego żelaza, istniejące do dziś, jest dziełem warszawskiego warsztatu Zielezińskiego.

Uroczystość odsłonięcia pomnika w godzinach rannych 24.XII.1898 miała niezwykle, niecodzienny przebieg. Władze carskie zezwoliły na wydanie 12000 zaproszeń dla osób chętnych do udziału w uroczystościach i wyznaczyły dla nich odpowiednie miejsca w pobliżu pomnika. Chętnych do udziału w uroczystości było kilkadziesiąt tysięcy osób.

Centralnym punktem uroczystości miało być wygłoszenie przemówienia przez Henryka Sienkiewicza. Tekst przemówienia musiał być wcześniej przedstawiony carskiej cenzurze, która ostatecznie zakazała wygłoszenie przemówienia.

W tej sytuacji Henryk Sienkiewicz wyszedł na balkon hotelu znajdującego się po przeciwnej stronie ulicy i trzymając w ręku tekst przemówienia przez kilka minut wymownie milczał. Zgromadzone wokół wielotysięczne tłumy warszawiaków doskonale wiedziały co to milczenie oznacza.

Ciszę zgromadzonych tłumów przerwała orkiestra która zagrała „Modlitwę” z opery „Halka” Sta-

niława Moniuszki, a następnie poloneza tego samego autora. Nastąpiło poświęcenie pomnika przez księdza prałata Siemca. Wszyscy zebrani - od kolumny króla Zygmunta do pomnika Kopernika - obnażyli głowy, z wielu oczu popłynęły łzy.

Następnie otwarto furtę w żelaznym ogrodzeniu wokół pomnika. Tysiące ludzi podchodziło do podestu pomnika składając kwiaty i wieńce.

Milcząca manifestacja trwała cały dzień wigilijny, który był jednocześnie dniem urodzin i imienin naszego wielkiego poety.

W czasie uroczystości obecna była córka Adama Mickiewicza Maria Gorecka, nie mógł przybyć z Paryża syn Władysław źle notowany przez władze carskie.

W czasie tej niezwyklej uroczystości z jednej strony pomnika stał szwadron konnych żandarmów rosyjskich, a z drugiej od strony ulicy Trębackiej sotnia kozaków.

Już w Polsce niepodległej, po 1918 roku, do czasu gdy nie powstał w roku 1925 Grób Nieznanego Żołnierza, to właśnie przed pomnikiem Mickiewicza składano kwiaty i wieńce z okazji świąt i rocznic narodowych.

Po Powstaniu Warszawskim 1944, w czasie karnej akcji niszczenia lewobrzeżnej Warszawy, Niemcy rozbili pomnik poety i przeznaczili go na złom. Fragmenty posągu /głowa i część torsu /znaleziono po wojnie w Hamburgu i rewindykowano je, inne fragmenty znaleziono w zakładach Lilpo-pa na Woli.

Drugie odsłonięcie pomnika, po powojennej rekonstrukcji miało miejsce w dniu 28.I. 1950 roku w obecności wnuczki poety Marii Mickiewiczówny córki Władysława Mickiewicza.

Zdzisław Zajączkowski
Przewodnik Warszawski

KRYZYZZYS

Z wybitnym polskim ekonomistą dr Cezarym Mechem rozmawia Henryk Linowski

Szanowny Panie Doktorze czym jest kryzys gospodarczy?

Kryzys gospodarczy jest to gwałtowne załamanie procesu wzrostu gospodarczego, które często przejawia się w spadku produkcji i w konsekwencji tych procesów występuje realokacja zasobów (w tym w szczególności przenoszenie gospodarczej aktywności do innych krajów). Ze względu na cykliczność gospodarek zwykle po okresie rozwoju, a nawet bumu gospodarczego następuje spowolnienie gospodarcze (czyli recesja), które może przerodzić się w kryzys. Gospodarka wolnorynkowa ma tendencje do przyswajania nowych efektywniejszych rozwiązań gospodarczych mających na celu zwiększenie produktywności i efektywności pracy. Ta właściwość gospodarki sprawiła, że gospodarki, które były na najwyższym poziomie rozwoju gospodarczego, rozwijały się w ostatnim okresie czasu ze wzrostem około 3% rocznie. Wraz z rozwojem nauki i wynalazczości u ludzi pojawiają się nowe potrzeby, jak też następuje realokacja, tych potrzeb ludzkich. To powoduje, że czasami działalność gospodarcza, a także regulacyjna nie jest dobrze dopasowana do całego cyklu koniunkturalnego.

Następuje dość często dążenie ze strony czynników politycznych do tego, żeby gospo-

darka zwłaszcza w okresie wyborów rozwijała się szybciej, niż wynika to z jej możliwości i aktualnego stanu cyklu gospodarczego. Niemniej te nadzwyczajne przyrosty gospodarcze, później przekładają się na spowolnienia gospodarcze, a potem następuje dostosowanie gospodarek do nowej sytuacji, które po okresie spowolnienia, recesji lub kryzysu wracają do fazy wzrostu.

Jakie są przyczyny obecnego kryzysu w świecie?

Obecny kryzys gospodarczy jest związany ze znaczącą zmianą układu sił gospodarczych na świecie, a także zmianą pewnych założeń ekonomicznych, które do tej pory funkcjonowały. Otóż w okresie ostatniego dziesięciolecia, a nawet dwudziestolecia nastąpił niebywały rozwój instytucji finansowych na świecie, jeśli chodzi o kraje wysokorozwinięte. Te instytucje były bardzo dochodowe. Z drugiej strony nastąpił w tych krajach olbrzymi rozwój badań i wzrost gospodarczy, przy czym wystąpiła centralizacja instytucji gospodarczych i systemów ich zarządzania.

W tym samym okresie czasu wzrosły nowe kolosy gospodarcze na świecie jak Chiny i Indie. Zwłaszcza Chiny ze swoją olbrzymią ilością ludności (tj. miliard trzysta pięćdziesiąt milionów) stały się wielką światową fabryką, która wytwarzała produkty przemysłowe bardzo tanio, ponieważ Chińczycy otrzymują bardzo niskie wynagrodzenia (a więc koszty pracy w Chinach są znacząco niższe niż w krajach rozwiniętych). Polityka gospodarcza Chin doprowadziła do tego, że przez długi okres czasu ten kraj kredytował olbrzymi eksport na rynki zagraniczne. Beneficjentami były kraje wysokorozwinięte, które uzyskiwały bardzo tanie towary, ale bardzo drogo sprzedawały swoją myśl intelektualną.

Zmiana polityki chińskiej i odejście od tego jednostronnego transferu doprowadziła w pierwszym okresie czasu do bardzo silnego wzrostu cen surowców, który przejawiał się wysoką inflacją w krajach

wysokorozwiniętych. Później w ramach duszenia tej inflacji nastąpiło wyjątkowe spowolnienie gospodarcze, zarówno w Stanach Zjednoczonych, w Europie Zachodniej jak też w Japonii. Ceny różnych aktywów w tych krajach zostały drastycznie przeszacowane. Ceny nieruchomości spadły. W efekcie wszelkiego typu zabezpieczenia w bankach stały się niewystarczające do wartości zobowiązań, które miały zabezpieczać, co doprowadziło do kryzysu finansowego, zwłaszcza w sytuacji rozwoju skomplikowanych instrumentów pochodnych przenoszących ryzyka na kolejne instytucje oraz rozwoju instrumentów zabezpieczających, tworzonych jedynie po to by sprostać wymogom regulacyjnym, bez zapewnienia realnego zabezpieczenia możliwości ich realizacji. W efekcie portfele instytucji finansowych kumulowały różne ryzyka a ich sprawozdania nie przedstawiały ich w sposób adekwatny, do czego przyczynił się także proces deregulacji nadzoru i wiara w samoregulację. Stąd pierwsza

Cezary Wojciech Mech ur. 23 kwietnia 1959 r. w Warszawie. Wybitny polski ekonomista i polityk. Absolwent SGPiS. Tytuł doktora nauk ekonomicznych uzyskał w IESE, prestiżowej uczelni w Barcelonie.

Od 1998r. do 2002r. był prezesem Urzędu Nadzoru nad Funduszami Emerytalnymi. Od 7 listopada 2005r. do 7 kwietnia 2006 r. pełnił funkcję wiceministra w Ministerstwie Finansów. Następnie pełnił urząd zastępcy Szefa Kancelarii Sejmu RP. Obecnie jest doradcą prezesa Narodowego Banku Polskiego.

faza kryzysu dotyczyła instytucji finansowych i doprowadziła do tzw. kryzysu zaufania i upadłości bądź nacjonalizacji szeregu kluczowych instytucji finansowych w najbardziej rozwiniętych krajach.

Druga faza kryzysu, którą obecnie obserwujemy jest związana z sytuacją właśnie w tych wielkich krajach. Olbrzymie problemy gospodarcze, które przeżywają kraje wysokorozwinięte spowodowały też zmniejszenie zapotrzebowania na produkty przemysłowe Chin, co odbiło się na drastycznym spadku cen surowców, spowolnieniu we wszystkich krajach rozwijających się i w efekcie też doprowadziło do spowolnienia gospodarczego w Chinach. Jesteśmy obecnie na etapie właśnie takiego dostosowywania się obecnej sytuacji gospodarczej w świecie do zmiany proporcji gospodarczych. W efekcie tych zmian większe znaczenie gospodarcze zaczynają mieć olbrzymie kraje w postaci Chin i Indii. Fakt załamania koniunktury gospodarczej oznacza, że kraje wysokorozwinięte muszą zmniejszyć swoją zdolność, jak też dostosować się do niższych wymagań, jeśli chodzi o wynagrodzenia. Skala tego dostosowania jest ogromna, ponieważ w praktyce oznacza ono, że cały świat w efekcie tego kryzysu już obecnie stracił 30 tys. bilionów dolarów. A więc jest to wielkość około półrocznego światowego dochodu narodowego brutto. Gdyby te straty były rozłożone równomiernie na całym świecie, to przykładowo, w Polsce każda rodzina straciłaby mniej więcej ok. 60 tysięcy złotych. Ale ze względu na nierówne rozłożenie strat, szczególnie majątkowych, są one bardziej dotkliwe w krajach wysokorozwiniętych.

Do niedawna wydawało się, że jeśli wziąć pod uwagę gospodarkę wolnorynkową, to proces jej rozwoju został bardzo wyrównany, choć cykle gospodarcze występowały. W sytuacji szybszego rozwoju polityka pieniężna była w stanie ten rozwój przyhamować, a w fazach spowolnienia były automatycznie wprowadzane mechanizmy stabilizacji

w postaci dodatkowych wydatków, co powodowało, że ten rozwój był wprawdzie kilkuprocentowy, ale był on w miarę stały i nieznacznie oddziaływał na życie całego społeczeństwa danego kraju. Jeśli wziąć pod uwagę wszelkiego typu kryzysy gospodarcze, to one występowały nie tylko w gospodarkach wolnorynkowych, ale były bardziej znaczące i drastyczne w gospodarce kontrolowanej w państwach komunistycznych.

Jednak obecny kryzys, to jest odmienny od poprzednich cykli gospodarczych ze względu m.in. na fakt, że ze względu na postępujący proces globalizacji i znaczące ograniczenie barier handlowych gospodarka światowa rozwijała się równolegle. Przy czym wydaje się, że zyskowność działalności gospodarczej w niektórych sektorach zwłaszcza w sektorze bankowym była nadmiernie wysoka w ostatnich latach (m.in. ze względu na bardzo wysoki poziom finansowania długiem, w stosunku do kapitałów własnych), co doprowadziło do sytuacji obecnej. Banki powinny racjonalnie przesunąć środki od tych, którzy oszczędzają, do tych którzy mają pomysły na ich zyskowne wykorzystanie.

Jaki rodzaj kapitalizmu mamy obecnie w Polsce?

Po upadku komunizmu nastąpiło w okresie ostatnich 20 lat osłabienie znaczenia władzy państwowej. Olbrzymie instytucje gospodarcze przyjęły rolę wiodącą. Nastąpiła globalizacja tych instytucji gospodarczych, którymi zarządzały korporacje gospodarcze dysponujące budżetami znacznie większymi niż państwa. One oddziaływały na proces regulacyjny i nadzorczy. W efekcie doszło do takiej sytuacji, w której tak naprawdę to one same siebie regulowały. Regulowały w interesie własnym, w interesie

tych instytucji. Właśnie ten kapitalizm wolnokonkurencyjny, który wymaga silnej roli państwa, która ustanawia reguły gry, został w znacznym stopniu podważony.

Efektom tego było to, że te olbrzymie instytucje gospodarcze w pogoni za swoim zyskiem podejmowały ryzyka, które były nadmierne. To doprowadziło do tego, że coraz bardziej finansowanie tych instytucji było oparte w mniejszym stopniu na kapitale, który wniósł właściciel, a w większym stopniu na środkach, które inni im powierzyli. Doprowadziło to do takiej sytuacji, że te instytucje stawały się tak istotne dla gospodarki kraju, czy regionu, że mówiło się, że są one zbyt duże żeby upaść. Niestety jesteśmy obecnie właśnie świadkami tego, że te instytucje padają, a państwa i społeczeństwo muszą ze względu na ich wagę gospodarczą wspierać je opodatkowując się.

W efekcie permanentna cecha na której opiera się cała gospodarka wolnorynkowa, czyli racjonalnego działania instytucji gospodarczych, została podważona. Instytucje gospodarcze zaczęły przypominać hazardzistów zastawiających całe ich rodziny. Gdy wygrywają inkasują wygraną, a gdy przegrywają to, rachunek musi zapłacić całe społeczeństwo. Odpowiedzialność osób, które kierują instytucjami gospodarczymi nie jest właściwa, bo jest tylko nakierowana na bardzo ryzykowną działalność, której koszty obecnie ponoszą całe społeczeństwa.

Jakie mogą być skutki obecnego kryzysu dla Polski?

Jesteśmy w znacznym stopniu uzależnieni od naszej przedsiębiorczości i od tych kapitałów jakie posiadamy. Wydawałoby się, że skutki kryzysu w Polsce powinny być mniejsze. Ale nasze uzależnienie od zagranicznych wielkich instytucji gospodarczych (większość banków w Polsce należy do banków zagranicznych) doprowadziło do tego, iż to właśnie Polska może być dotknięta kryzysem w silniejszym stopniu niż inne kraje. To jest związane z

tym, że polskie instytucje w nadzorze regulacyjnym są bardzo słabe. Nie były one w stanie odizolować nas od tego kryzysu, który wystąpił poza granicami Polski, od jego destrukcyjnego wpływu na naszą sytuację gospodarczą. Takimi kanałami transmisyjnymi tego kryzysu są w znacznym stopniu instytucje finansowe oraz inwestorzy strategiczni.

Błędna polityka gospodarcza ostatnich lat polegająca na tym, żeby prywatyzować dla inwestorów strategicznych - w praktyce dla olbrzymich koncernów - doprowadziła do tego, że większość polskiego eksportu jest realizowana przez właśnie te instytucje.

Z drugiej strony cały system bankowy jest też kontrolowany przez olbrzymie instytucje zagraniczne. W efekcie te instytucje, które obecnie przeżywają problemy gospodarcze doprowadzają do tego, że zamiast wspierać polską gospodarkę ratują swoimi środkami instytucje macierzyste, zmniejszając ilość potrzebnego dla nas kapitału na rozwój. A z drugiej strony ci strategiczni inwestorzy patrzą bardzo racjonalnie na swoje działania w sytuacji bardzo kryzysowej zmniejszenia zapotrzebowania na ich produkty. Więc zmniejszają produkcję w Polsce. Z jednej strony obserwujemy zmniejszenie zasilania kredytowego dla polskich zakładów. Z drugiej strony mamy zmniejszenie produkcji w Polsce przez inwestorów zagranicznych.

Czy można przewidzieć wystąpienie kryzysu?

Wydaje się, że można. Zagrożenia występują jeśli instytucje gospodarcze podejmują przedsięwzięcia, które są ryzykowne, które nie wspierają gospodarki krajowej, tylko wspierają instytucje gospodarcze zagraniczne. Jeśli się uzależnia za bardzo od finansowania zagranicznego, jeśli się nie przeciwdziała symptomom różnych kryzysów, to nie można się liczyć z tym, że zostanie nieobjętym skutkami kryzysu.

Jednym z takich przykładów tego, że na pewno będziemy mieli kryzys nie tylko ten średnioterminowy, ale i ten długoterminowy, który wiąże się z naszym załamaniem demograficznym. Po to żeby zastępowalność pokoleń w Polsce występowała, to mamy o jedno dziecko średnio w rodzinie za mało. Wiemy o tym już od dłuższego czasu. Niemniej nie robimy prawie nic, żeby temu przeciwdziałać, a wiemy, że od przyszłego roku zacznie wzrastać ilość osób w wieku emerytalnym w relacji do wszystkich osób pracujących, co w praktyce oznacza, że będą wymagane coraz większe środki na rzecz tego starszego pokolenia. Wiemy, że w tej sytuacji, która istnieje obecnie, ilość osób w wieku poprodukcyjnym w 2030 roku wzrośnie dwukrotnie. Wiemy o tym, że gdyby ta struktura wiekowa była przeniesiona z 2030 roku na rok 2008 to w praktyce by oznaczało, że byśmy musieli przeznaczać ok. 120 mld zł. więcej na świadczenia emerytalne i zdrowotne. Jest to suma ogromna, ponieważ ona w praktyce oznacza, że nasz deficyt finansowy musiałby być o 10% większy niż obecnie. Te procesy są bardzo dobrze widoczne, nie ma wątpliwości, że czeka nas dramatyczny kryzys demograficzny, który znacząco wpłynie na nasze możliwości rozwoju ale zamiast im przeciwdziałać nie są podejmowane praktycznie żadne działania w celu odwrócenia tak niekorzystnych trendów.

Czy istnieją mechanizmy zabezpieczające państwa i narody przed kryzysem?

Po to żeby się zabezpieczyć przed znaczącymi kryzysami trzeba wprowadzić bardzo racjonalną politykę gospodarczą nastawioną na rozwiązania długoterminowe. Jeśli chodzi o działania długoterminowe w sytuacji takiej kiedy wiemy, że będziemy coraz bardziej obciążeni na rzecz starszego pokolenia, powinniśmy wprowadzić odpowiednią politykę prorodzinną, wspierającą rodziny wielodzietne. Uwzględnić to, że dzieci z tych rodzin w przyszłości będą płatnikami na świadczenia starszych osób. Dlatego też nie powinno być sytuacji, że główną cechą biedy i ubóstwa w Polsce jest ilość osób w rodzinie.

Z drugiej strony nie powinniśmy wprowadzać takich rozwiązań, które powodują, że na te przyszłe mniej liczebne pokolenia zostaną przerzucone zobowiązania finansowe. Dlatego też należy mieć w miarę zrównoważoną gospodarkę finansową. Nie można się zadłużać, wyprzedawać majątku, czerpać chwilowych profitów, tylko myśleć w ujęciu długoterminowym, ale też nie można przerzucać różnego typu zobowiązań, które nie występują w bilansach państw w postaci różnego typu przywilejów emerytalnych i ubezpieczeniowych wybranych grup pracowniczych. Wyjście finansowe jest jedno, albo musimy o 10 lat dłużej pracować i być poddawany różnym formom propagandy eutanazji, albo wprowadzamy prawdziwą a nie udawaną politykę prorodzinną. Aspekt międzynarodowy tutaj też występuje, gdyż idea armii zawodowej nie przystaje do naszej tradycji, jest to typ armii wysyłanej do kolonii, lub/i mającej cech armii policyjnej. A premier nie jest autentyczny w swojej trosce, jeśli z jednej strony mówi że musimy dłużej pracować, a jednocześnie jego minister zachęca do wstępowania do armii zawodowej mówiąc, że ci z ochotników którzy się zgłoszą będą najmłodszymi 35 letnimi emeryturami żyjącymi dziesięciolecia na koszt społeczeństwa.

To nie oznacza, że tych przywilejów ma nie być, ale to powinno oznaczać, że w chwili kiedy nadawane są prawa do tych przywilejów, to one powinny być w danym momencie sfinansowane w formie stosownej składki, którą powinien opłacać pracodawca zatrudniający uprzywilejowanych pracowników, przy czym powinno to dotyczyć wszystkich uprzywilejowanych grup zawodowych, a więc także sędziów, prokuratorów, służby mundurowe czy górników, co dzisiaj w ogóle nie jest uwzględniane w toczących się dyskusjach. Jeśli jakieś grupy zawodowe mają otrzymywać specjalne przywileje, to musi wiązać się to z odpowiednimi składkami pokrywającymi ich koszt opłacanymi już dzisiaj, a w dyskusji toczony o emeryturach pomostowych czy specjalnych rozwiązaniach dla nauczycieli ta kwestia jest całkowicie pomijana.

Niezależnie od tego rozdział środków społecznych musi być racjonalny. W ujęciu średniookresowym należy dążyć do tego, żeby jak najwięcej osób pracowało w kraju. Żeby niezbędne miejsca pracy powstawały i były utrzymywane w kraju, a nie za granicą, by te miejsca dawały jak największą wartość dodaną dla naszej gospodarki. A więc żeby to były miejsca, gdzie jak najwięcej powstaje wiedzy i nowych pomysłów, ponieważ właśnie za te pomysły jak i też nowe odkrycia technologiczne inne społeczeństwa mogą nam zapłacić znacznie wyższą cenę.

Muszą być bardzo silne rozwiązania instytucjonalne wspierające realizację najróżniejszych pomysłów. Dobre pomysły powinny znajdować zasilanie finansowe. Z drugiej strony nie może być tak, że trzeba mieć jakieś znajomości, koligacje należeć do jakichś grup interesów po to, żeby finansowanie się znalazło. To rozkłada rozwój gospodarczy i doprowadza do tego, że w sposób nieuprawniony niektórzy mają jakieś nadzwyczajne profity, które powodują, że ten wzrost gospodarczy jest zakłócony i niewłaściwy. Powinniśmy właśnie starać się, żeby infrastruktura państwa była bardzo silna i wspiera-

ła równą konkurencję dla wszystkich podmiotów.

Dla zapewnienia dostępu do środków finansowych niezbędnych dla realizacji tych zadań kluczowe jest z jednej strony, żeby banki zależne od podmiotów zagranicznych nie ograniczały swojej akcji kredytowej pod dyktando zagranicznych właścicieli w związku z ich problemami na rynkach macierzystych i by wymusić na nich zapewnienie dalszego finansowania działalności kredytowej zależnych od nich banków w Polsce, a z drugiej strony utrzymanie w kraju aktywów otwartych funduszy emerytalnych wbrew zakusom Komisji Europejskiej, która usiłuje wymusić na Polsce, by środki te wykorzystać przede wszystkim na wsparcie rozwoju bardziej rozwiniętych gospodarek unijnych i domaga się zniesienia obowiązującego obecnie 5 procentowego limitu inwestycji zagranicznych otwartych funduszy emerytalnych.

I to co jest jednym z głównych źródeł obecnego kryzysu, żeby nie wystąpiło, a więc żeby nie było grup bardzo silnych finansowo, które dzięki temu są w stanie wpływać na procesy regulacyjne i nadzorcze, korzystne przede wszystkim dla nich. My w przyszłości za te błędy będziemy musieli płacić.

Z tego co Pan powiedział wynika, że państwo nie może uchylać się od odpowiedzialności za rozwój gospodarczy kraju. Wobec tego jak ta interwencja państwa głęboko może sięgać jeżeli chodzi o wpływanie na procesy regulacyjne i nadzorcze w stosunku do podmiotów gospodarczych?

W sytuacji niekryzysowej działalność państwa powinna być silną, ale w ujęciu budowy infrastruktury tego rynku powinna pozwalać wszystkim jak najłagodniej i najlepiej wejść. Państwo powinno premiować organizmy gospodarcze, które zwiększają zatrudnienie, wartość dodaną, a więc są przyczyną rozwoju gospodarczego. Jeśli chodzi o niektóre sfery związane z infrastrukturą gospodarczą o charakterze monopolistycznym, to działalność państwa musi być bardzo silna, albo nawet publiczne podmioty powinny być właścicielami tych organizmów gospodarczych.

W sytuacjach kryzysowych, przy wycofaniu się podmiotów prywatnych z kluczowych działalności, instytucje gospodarcze, za które jest odpowiedzialne państwo, konkretnie PKO BP, BGK powinny w sposób bardzo intensywny przejmować te sfery, z których wycofują się instytucje prywatne. Jeżeli nie będzie odpowiedniego zasilania kredytowego i kapitałowego dla instytucji przemysłowych, to one przestaną funkcjonować.

Reasumując można powiedzieć, że w perspektywie długoterminowej regulacyjne i nadzorcze działanie państwa powinno sprzyjać tworzeniu warunków konkurencyjności, a w sytuacji kryzysowej jaką mamy obecnie państwo powinno przeciwdziałać powstawaniu monopolu prywatnych. Przeciwdziałanie państwa wobec kryzysu będzie sygnałem dla prywatnych przedsiębiorstw, że opłaca się rozwijać działalność gospodarczą w Polsce, a nie wycofywać się.

W imieniu naszej redakcji dziękuję Panu za udzielenie naszej gazecie wywiadu

Henryk Linowski.

Poglądy wyrażone w niniejszym wywiadzie wyrażają osobiste stanowisko rozmówcy i nie odzwierciedlają stanowiska instytucji, z którą jest on związany zawodowo.

Szanownemu Panu,
Wiesławowi Chrzanowskiemu – naszemu profesorowi, wychowawcy, przyjacielowi, koledze z okazji jubileuszu 85 – lecia najserdeczniejsze życzenia wszystkiego dobrego i wielu Łask Bożych życzą
 Przyjaciele z „Ursusa”

KRONIKA SAMORZĄDOWA

POMNIKI URSUSA

Pomnik Szarych Szeregów to jeden z bardziej oryginalnych pomników Ursusa. Znajduje się w pobliżu skrzyżowania ulic Bohaterów Warszawy i Walerego Sławka. Interesująca jest historia jego powstania.

W 1986 roku w Ursusie powstał Harcerski Klub Seniorów (HKS). Założyli go członkowie Kola im. Miecysława Bema i harcerze szaroszeregowcy z czasów okupacji niemieckiej. Komendantem HKS został harcmistrz Ryszard Wyszomirski. W sprawozdaniu ze zbiórki wyborczej z roku 1988 znaleźć można zapis z dyskusji na temat budowy w Ursusie pomnika Szarych Szeregów. Pomysłodawca był Ryszard Wyszomirski. Zachęcił on członka HKS – żołnierza Armii Krajowej, długoletniego pracownika ZM „Ursus”, a wtedy już uznanego artystę rzeźbiarza Jana Graczyka do pracy nad projektem pomnika. W dniu 18 czerwca 1988 roku w galerii rzeźby Jana Graczyka w Budach Grabskich – podczas odbywającego się tam zjazdu HKS można było podziwiać dzieło artysty. Drewniana rzeźba przedstawiała stylizowaną głowę harcerza umieszczoną na cokole w kształcie pnia drzewa. Na pniu widniała syrenka warszawska ze znakiem Polski Walczącej na tarczy. Rzeźba spodobała się uczestnikom Zjazdu i została zaakceptowana przez wszystkich harcerzy seniorów. Po zatwierdzeniu projektu przez Głównego Architekta Warszawy przystąpiono do wykonania odlewu. Zajął się tym Jan Pęczkowski – Robinson Warszawy, szaroszeregowiec i żołnierz AK, uczestnik powstania warszawskiego. Jan Pęczkowski był twórcą wielu AK – owskich pamiątkowych tablic znajdujących się w kościołach Warszawy i na cmentarzu powązkowskim. Dzięki jego staraniom w Zakładach Mechanicznych Ursus wykonano odlew w metalu.

Fot. Ireneusz Barski

23 maja 1993 roku po Mszy Świętej odprawionej w kościele świętego Józefa przez księży rezydentów Jerzego Różalskiego i Franciszka Różalskiego, kolumna z pocztami sztandarowymi przeszła pod szkołę podstawową numer 4 gdzie nastąpił akt odsłonięcia pomnika. Akt erekcyjny odczytał harcmistrz Ryszard Wyszomirski. Ceremonii odsłonięcia dokonali burmistrz Ursusa Henryk Linowski i komendant placówki AK „Kordian” w Ursusie – Jerzy Włoczewski. Znicz przed pomnikiem zapalili przedstawiciele batalionu AK „Miotła” Jan Romańczuk i harcerka Małgorzata Ulanowicz. Pomnikiem opiekuje się młodzież szkoły podstawowej numer 4. Warto przypomnieć, że w tym roku mija 75 – lecie istnienia harcerstwa w Ursusie.

Ireneusz Barski

Pomoc społeczna w Ursusie

W październiku Centrum Komunikacji Społecznej przedstawiło Statystykę dla Warszawy – stan na 30.06.2008r – zawierającą podstawowe dane demograficzne oraz społeczno-ekonomiczne na temat stolicy. Z danych wynika, że w Warszawie liczy 1 706 966 w tym Ursus 49 065 i są to tendencje wzrostowe. W Warszawie przyrost naturalny maleje, ale w Ursusie rośnie. W Warszawie jest 248 761 osób w wieku przed -produkcyjnym, 1 112 383 w wieku produkcyjnym oraz 345 480 osób w wieku poprodukcyjnym (stan 31.XII.2007). Zgodnie z danymi za IV kwartał 2007r odsetek osób w wieku poprodukcyjnym w Warszawie wynosił 17,1% i był wyższy o 2,6 punktu niż w województwie mazowieckim. Oznacza to, że niekorzystne trendy demograficzne mają większe nasilenie w stolicy niż w województwie mazowieckim. W obszarach identyfikujących obszary kryzysowe stolicy nasza dzielnica wypada dobrze. To nie jest równoznaczne z poczuciem bezpieczeństwa naszych mieszkańców. Jednym z największych problemów jest zakłócanie ciszy nocnej w okolicach całonocnych sklepów alkoholowych. Usytuowanie ich w pobliżu przedszkoli, szkół, kościoła i bloków mieszkalnych rodzi wiele problemów. Potrzeba większej roztropności ludzi tworzących prawo dotyczące prowadzenia tego typu działalności gospodarczej. Potrzeba też większego zaangażowania władz, służb, wspólnot w celu eliminowania takich zagrożeń.

Stopa bezrobocia w Warszawie wynosi 2,3%, a w Ursusie wynosi 0,6% ogólna liczba bezrobotnych w Ursusie przez 12 miesięcy i dłużej wynosi 172, w tym bezrobotni z wykształceniem gimnazjalnym i poniżej 106, bezrobotni

w wieku 18-24 z wykształceniem gimnazjalnym i poniżej 15 według stanu na 30.VI.2008. Świadczenia z pomocy społecznej przyznano 1134 osobom naszej dzielnicy w 2007 roku.

Kto, na jakich zasadach i gdzie może ubiegać się o pomoc?

Do tego celu zostały powołane ośrodki pomocy społecznej. Ich zadaniem jest rozpoznawanie i zaspokajanie niezbędnych potrzeb życiowych osób i rodzin, które własnym staraniem nie są w stanie pokonać trudności życiowych oraz umożliwienie im bytowania w warunkach odpowiadających godności człowieka. Pomocy społecznej udziela się na zasadach określonych w ustawie z powodu ubóstwa, sieroctwa, bezdomności, bezrobocia, niepełnosprawności, długotrwałej lub ciężkiej choroby, przemocy w rodzinie, potrzeby ochrony macierzyństwa lub wielodzietności, bezradności w sprawach opiekuńczo- wychowawczych i bezradności w prowadzeniu gospodarstwa domowego, braku umiejętności przystosowania do życia młodzieży opuszczającej placówki opiekuńczo-wychowawcze, trudności w integracji osób, które otrzymały status uchodźcy, trudności w przystosowaniu do życia po zwolnieniu z zakładu karnego, alkoholizmu i narkomanii, zdarzenia losowego i sytuacji kryzysowej, klęski żywiołowej lub ekologicznej. Prawo do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej przysługuje osobom i rodzinom w przypadku występowania jednej z powyższych okoliczności, a których dochód na osobę w rodzinie nie przekracza kryterium dochodowego, określonego w art. 8 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej:

- ♦ Osobie samotnie gospodarującej, której dochód nie przekracza **kwoty 477zł**, zwanej „kryterium dochodowym osoby samotnie gospodarującej”
- ♦ Osobie w rodzinie, w której dochód na osobę nie przekracza **kwoty 351 zł**, zwanej „kryterium dochodowym na osobę w rodzinie”.
- ♦ Rodzinie, której dochód nie przekracza sumy kwot kryterium dochodowego na osobę w rodzinie, zwanej „kryterium dochodowym rodziny”

Za dochód uważa się sumę miesięcznych przychodów z miesiąca poprzedzającego złożenie wniosku lub w przypadku utraty dochodu z miesiąca, w którym wniosek został złożony, bez względu na tytuł i źródło ich uzyskania pomniejszone o miesięczne obciążenia podatkiem dochodowym od osób fizycznych, składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz społeczne i o kwotę alimentów świadczonych na rzecz innych osób. Do dochodów nie wlicza się jednorazowego pieniężnego świadczenia socjalnego, wartości świadczeń w naturze oraz świadczenia przysługującego osobie bezrobotnej na podstawie przepisów o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy z tytułu wykonywania prac społecznie użytecznych.

Korzystający z pomocy społecznej zobowiązani są do współpracy z pracownikiem socjalnym w rozwiązywaniu swojej trudnej sytuacji życiowej.

Pracownik socjalny w ciągu 14 dni od daty złożenia wniosku o pomoc przeprowadza wywiad środowiskowy w miejscu zamieszkania klienta w celu ustalenia aktualnej sytuacji osobistej, rodzinnej, dochodowej i majątkowej osoby i rodziny oraz opracowania planu pomocy. Następnie sporządza decyzję i wydaje ją osobie ubiegającej się o pomoc. Potem następuje realizacja przyznanych świadczeń. Brak zgody na przeprowadzenie wywiadu jest równoznaczny z rezygnacją pomocy. Kontrakt socjalny to pisemna umowa zawarta między osobą zwracającą się o pomoc, pracownikiem socjalnym oraz kierownikiem ośrodka, a określająca uprawnienia i zobowiązania stron. Świadczenia z pomocy społecznej przyznawane są w formie decyzji pisemnej. Wyjątek stanowią świadczenia w postaci pracy socjalnej, poradnictwa itp.

Sytuację osobistą, rodzinną, dochodową i majątkową osoby i rodziny ustala się na podstawie dokumentów.

W sprawie szczegółowych informacji dotyczących dokumentów odsyłam państwa do pracowników Ośrodka Pomocy Społecznej w naszej dzielnicy mieszczącego się przy ulicy Plac Czerwca 1976 nr 1 lub do strony internetowej www.ops-ursus.pl

Wanda Kopcińska

Sprawa miejsc parkingowych w Ursusie

Rada Dzielnicy Ursus w stanowisku Nr 6/XXVII/2008 z dnia 25 września 2008r. wystąpiła z wnioskiem do Rady Warszawy o podjęcie działań w celu wprowadzenia dla budownictwa mieszkaniowego wielorodzinnego minimalnego wskaźnika 1,5 miejsca parkingowego na jedno mieszkanie w budynkach do 5 kondygnacji a powyżej 5 kondygnacji 1,8 miejsca parkingowego na jedno mieszkanie i że takie wskaźniki powinny być przyjęte przy opracowywanych planach miejscowych dla terenów położonych w Dzielnicy Ursus.

Jednocześnie Rada Dzielnicy Ursus wnosi o wprowadzenie tego normatywu do zarządzenia Prezydenta m.st. Warszawy w sprawie normatywu parkingowego dla Miasta Stołecznego Warszawy.

Radni biorąc pod uwagę coraz szybszy wzrost liczby samochodów w Ursusie, a często na jedno mieszkanie przypada kilka samochodów, a parkingów dostatecznej ilości nie przybywa, to może dojść do sytuacji zatarasowania samochodami wszystkich chodników, jezdni ulic i każdego skrawka gruntu.

Proponowany przez Biuro Architektury i Planowania Przestrzennego Miasta Warszawy wskaźnik dla budownictwa wielorodzinnego 1,2 miejsca parkingowego na jedno mieszkanie jest za niski dla Ursusa.

Henryk Linowski

KRONIKA SAMORZĄDOWA

Hanna Gronkiewicz – Waltz z kolejną wizytą w Ursusie

Prezydent Warszawy – Pani Hanna Gronkiewicz-Waltz odwiedziła naszą Dzielnicę już po raz czwarty. Tym razem celem wizyty było oddanie do użytku dwóch hal sportowych przy Szkole Podstawowej Nr 14 oraz Gimnazjum Nr 131. Uroczystość ta została także uświetniona wizytą Pana Vincenzo Gustavie-

Fot. L. Prokop

ro - Dyrektora Biura Sportu miasta Mediolan, w związku z przekazaniem przez Warszawę w 2009 roku funkcji Europejskiej Stolicy Sportu na rzecz Mediolanu, z uwagi na ten fakt Pani Prezydent w swoim wystąpieniu starała się podsumować dwuletnią działalność władz miasta w zakresie sportu.

Należy tu podkreślić, że znaczącym sukcesem tej wizyty było otrzymanie zapewnienia od Pani Prezydent, że dzielnice, które pracują intensywnie m.in. w zakresie realizacji inwestycji będą doceniane przez władze miasta. Oczywiście po tej deklaracji liczymy na dodatkowe środki w roku 2009 dla Dzielnic Ursus m. st. Warszawy.

Wiesław Krzemień

Ulica Nowolazurowa musi być inwestycją priorytetową

W projekcie budżetu m.st. Warszawy na 2009 rok przeznaczono kwotę w wysokości 2 341 000 zł. na budowę ul. Nowolazurowej. Natomiast w Wieloletnim Programie Inwestycyjnym na lata 2009 – 2013 środki na w/w prace budowlane w wysokości 60 mln zł. umieszczono dopiero w roku 2013. Zarząd i Rada Dzielnic Ursus m.st. Warszawy nie zgadzają się z takimi planami. Dlatego wspólnie z władzami Dzielnic Bemowo ustalono, że zostaną podjęte uchwały Rad Dzielnic w sprawie dokonania zmian w Wieloletnim Programie Inwestycyjnym o zakresie wprowadzenia środków do budżetu m.st. Warszawy na budowę ul. Nowolazurowej od roku 2010.

Uchwała w tej sprawie została podjęta w dniu 1.12.2008 przez Radę Dzielnic Ursus m.st. Warszawy. W uzasadnieniu do uchwały czytamy między innymi „Zarządy i Rady Dzielnic: Ursusa, Bemowa zwracają się z prośbą do Prezydenta m.st. Warszawy i Radnych Rady m.st. Warszawy o ponowne przeanalizowanie Wieloletniego Planu Inwestycyjnego i umieszczenie wydatków już od roku 2009 w takiej wysokości aby możliwe było rozpoczęcie prac budowlanych związanych z realizacją ul. Nowolazurowej. Należy także wprowadzić środki do WPI na rok 2010, 2011, 2012 w takiej ilości aby umożliwić zakończenie tej inwestycji w roku 2012”.

W obradach uczestniczyli zaproszeni Radni Rady Warszawy. Pani Maria Łukaszewicz – Przewodnicząca Komisji Budżetu (Burmistrz Dzielnic Ursus poprzedniej kadencji), która zapewniła, że środki na budowę ul. Nowolazurowej zostaną wprowadzone od roku 2010.

Wiesław Krzemień

Być wspaniałym i pomagać innym

Pomagają osobom niepełnosprawnym, roznoszą obiady chorym, ubogim i starszym, pomagają kolegom w lekcjach, ratują zwierzęta, walczą o czystość środowiska naturalnego. Budują „Świat na Tak”.

Rozpoczyna się XVI edycja stołeczna Samorządowego Konkursu Nastolatków „Ośmiu Wspaniałych 2009”. Konkurs realizowany jest w dwóch grupach wiekowych: 10-13 lat (szkoła podstawowa – „Ósemeczki”) i 14-19 lat (gimnazja i szkoły ponadgimnazjalne- Ósemki”). Warunkiem zgłoszenia kandydata lub grupy do konkursu jest złożenie wypełnionej karty uczestnictwa, którą można otrzymać w szkołach na terenie dzielnicy Ursus, Wydziale Oświaty i Wychowania dla dzielnicy Ursus lub w Ośrodku Kultury ARSUS.

Kandydatów do konkursu mogą zgłaszać instytucje oświatowe, kulturalne, parafie, organizacje społeczne, pożytku publicznego oraz osoby fizyczne. Konkursowi patronuje Jego Ekscelencja Ksiądz kardynał Józef Glemp Prymas Polski oraz Prezydent Warszawy Hanna Gronkiewicz –Waltz.

Konkurs od lat realizuje wolontarystyczną metodę wychowawczą Joanny Fabisiak- WOLONTARIAT- WYCHOWANIE PRZEZ PRACĘ i POMOC SŁABSZYM. Warto wspomnieć, że dzielnica Ursus może poszczycić się wieloma laureatami i wyróżnionymi w konkursie.

Szczegółowych informacji o konkursie udziela Wydział Oświaty i Wychowania dla dzielnicy Ursus (Joanna Hermanowska, tel. 022 478 60 42), Ośrodek Kultury ARSUS (Agnieszka Kowalska, tel. 022 478 34 54) oraz Fundacja „Świat na Tak” (tel. 022 629 35 75), która jest głównym organizatorem. W konkursie uczestniczą wszystkie dzielnice m. st. Warszawy.

Bogusław Łopuszyński

Firma ASMET Mecenasek Kultury Warszawy 2007

Tytuł ten nadaje Prezydent m.st. Warszawy przedsiębiorcom i osobom prawnym, które wyróżniają się we wspieraniu przedsięwzięć kulturalnych na terenie Warszawy.

W gronie laureatów znalazły się jeszcze dwie wielkie spółki PKO BP SA i Polska Wytwórnia Papierów Wartościowych S.A. Uroczystość nadania tych zaszczytnych tytułów odbyła się 21 listopada 2008r. w Bibliotece Publicznej m.st. Warszawy. Laureaci otrzymali statuetkę Mecenas Kultury oraz dyplom. Szczególnie cieszy nas uhonorowanie tym tytułem firmy ASMET założonej i kierowanej od 1986r. przez Andrzeja Sajną zwanego z Ursusem poprzez pracę i zamieszkanie.

Andrzej Sajna i jego rodzina cieszy się wśród mieszkańców Ursusa opinią porządną i pracowitą ludzi mających dobre pomysły na przedsiębiorczość, które potrafią zrealizować. ASMET jest nowoczesnym przedsiębior-

Fot. Ireneusz Barski

stwem produkcyjno- handlowym, które opanowało rynek elementów złącznych (śrub). ASMET oferuje 85 tys. rodzajów elementów złącznych. Siedziba firmy znajduje się w Regulach k/Warszawy Al. Jerozolimskie 280.

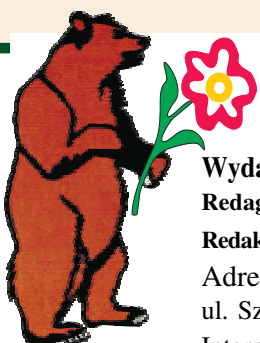
Andrzej Sajna jako prezes firmy od początku transformacji ustrojowej w Polsce wspierał i wspiera nadal różne przedsięwzięcia w dziedzinie kultury, sztuki i nauki, a także wspiera ludzi z talentami.

Jest jednym z głównych stałych sponsorów działalności naszego Ośrodka Kultury „ARSUS”.

Dlatego w uznaniu zasług ASMET-u dla kultury Bogusław Łopuszyński dyrektor naszego OK. „ARSUS” wystąpił z wnioskiem do Prezydenta m.st. Warszawy Pani Gronkiewicz- Waltz o przyznanie firmie ASMET tytułu Mecenas Kultury Warszawy 2007.

Panu Andrzejowi Sajna i całej jego Rodzinie oraz wszystkim pracownikom składamy serdeczne gratulacje za nadanie Waszej firmie tego zaszczytnego tytułu i życzymy dalszego rozwoju firmy.

Henryk Linowski

URSUS

Wydawca: Stowarzyszenie Obywatelskie w Ursusie

Redaguje: Zespół Redakcyjny Stowarzyszenia

Redaktor naczelny: Przemysław Sypniewski tel. 0 660 447 421

Adres redakcji: 02 – 495 Warszawa

ul. Szomańskiego 53

Internet: <http://www.so-ursus.lua.pl>

nakład 9000

KRONIKA SAMORZĄDOWA

Wielki finał Rodzina Jednością

XII. Koncertem z udziałem Don Wasyla i gwiazd cygańskich 23 listopada w Ośrodku Kultury ARSUS zakończył się kolejny projekt RODZINA JEDNOŚCIĄ, poprzedzony spotkaniami panelowymi dla młodzieży szkolnej i dorosłych na tematy współczesnych zagrożeń i patologii wśród rodziny. Patronat honorowy nad koncertem finałowym przyjęli: Jego Ekscelencja Ksiądz Biskup Józef Zawitkowski, Przewodniczący Rady Dzielnicy Ursus dr Henryk Linowski oraz Burmistrz Dzielnicy Ursus Bogdan Olesiński.

Nikt nie przypuszczał, że tegoroczny koncert będzie cieszył się tak wielkim zainteresowaniem mieszkańców. Sala widowiskowa okazała się zbyt mała, by pomieścić wszystkich widzów. Zabrakło nawet miejsc stojących.

Byliśmy świadkami porywających występów cygańskich tancerek, wokalistów i muzyków. Nie brakowało zasłużonych bisów i podziękowań ze strony władz dzielnicy i organizatorów. Szczególne słowa uznania za wytrwałność i konsekwencję w działaniu należą się Annie Cecylii Chruslińskiej pomysłodawczyni Koncertu Rodzina Jednością, Pawłowi Wyrzykiewiczowi, realizatorowi i narratorowi wspólnie wzbogacającego mądrym słowem całość programu i wiernej publiczności.

Doceniając ważność idei propagowanej w projekcie Rodzina Jednością Jego Ekscelencja Ksiądz Biskup Zawitkowski w liście do organizatorów napisał: „Dziękuję Panu Dyrektorowi za propozycję objęcia honorowego patronatu nad XII Koncertem- Rodzina Jednością. Przyjmuję to wyróżnienie i pociąguję je jako wielką dla mnie łaskę i honor. Jestem z wielkim uznaniem dla tego przedsięwzięcia. Oby Wasze wysiłki stały się ciałem, a polskie rodziny niech będą szczególną nadzieją Ojczyzny i Kościoła. Wiedzieć, jak bardzo chciałbym być z Wami, ale 23.XI jestem z górnikami na Jasnej Górze. Bóg da, że Wam odrobinę. Modlitwą i sercem jestem z Wami. Niech Wam Bóg błogosławi. Z czcią głęboką.” Za rok kolejny finał i wielkie gwiazdy polskiej estrady.

Bogusław Łopuszyński

Jazz po godzinach

W sobotę 8 listopada o godz.20:00 w Ośrodku Kultury ARSUS, odbył się koncert jazzowy, inauguracyjny cykl wieczorów pod nazwą: „Jazz po godzinach”. Bohaterami wieczoru był zespół Daniela Orlikowskiego w składzie: Anna Rybacka-wokal, Krzysztof „Kwiatek” Kwiatkowski- perkusja, Jakub Dybzyński- klawier, Krzysztof „Słoma” Słomkowski- kontrabas, Paweł Kukuła –piano, Daniel Orlikowski –trąbka, muzycy Akademii Muzycznej w Katowicach, Wydziału Jazzu i Muzyki Rozrywkowej i Studium Jazzu im .Henryka Majewskiego w Warszawie . W programie usłyszeliśmy standardy muzyki jazzowej, dixieland, blues czyli jazz lat 20,30,40- tych. Pełne zaangażowanie młodych wykonawców, ich profesjonalizm i wdzięk wokalistki sprawiły iż słuchacze nagrodzili występ gromkimi brawami. Trzeba przyznać, że publiczność dopisała a jej żywa i spontaniczna reakcja była najlepszą recenzją. Wszystkie spostrzeżenia tak wytrawnej publiczności będą inspiracją do przygotowywania kolejnych wieczorów „Jazzu po godzinach”. Planujemy zapraszać na nie również mistrzów jazzu, tak by młodzi muzycy mieli możliwość zagrania u boku uznanych gwiazd . Pozostaje mi tylko podziękować Ośrodkowi Kultury Arsus za wsparcie i chęć organizacji nowej sceny muzycznej w Ursusie oraz zaprosić wszystkich zainteresowanych na ciąg dalszy.

Agnieszka Kowalska

Koncert Karnawałowy – Wielka Gala Straussowska

Nawiązując do najpiękniejszych tradycji wiedeńskich Ośrodek Kultury ARSUS zaprasza na jedyny i wyjątkowy Koncert Galowy Salonowej Orkiestry Johanna Straussa. Orkiestra w składzie 45 osobowym, gościnnie trzy pary baletowe Opery Narodowej z solistami Opery Narodowej (m.in. Bogumiła Dziel –Wawrowska) pod dyktando Wojciecha Semerau- Siemianowskiego, wykona najbardziej znane, lubiane i najpiękniejsze utwory straussowskie (24 utwory w programie całego koncertu).

Koncert z przerwą potrwa 150 minut. W przerwie zapraszamy na lampkę szampana. Panie z orkiestry wystąpią w wieczorowych sukniach balowych, panów z orkiestry obowiązują fraki. Salonowa Orkiestra Johanna Straussa wystąpi w koncercie premierowym na kilka dni przed tournée do Niemiec, w dniu 11 stycznia 2009 roku o godz. 16:00 (sala widowiskowa). Sponsorowane ceny biletów: 30, i 40, zł (w zależności od miejsca). Warto zobaczyć na własne oczy i przeżyć niesłychane chwile.

Zapraszam melomanów, wielbicieli muzyki na światowym poziomie.

Agnieszka Kowalska

Program wybranych imprez organizowanych przez placówki Ośrodka Kultury „Arsus” w pierwszym kwartale 2009 roku.

Ośrodek Kultury ARSUS, ul. Traktorzystów 14, tel. 022 478 34 54

♦ Koncert Wielkiej Orkiestry Świątecznej Pomocy (09.01) ♦ Koncert Noworoczny Salonowej Orkiestry Johanna Straussa z wybitnymi solistami (11.01) ♦ Teatr na styku- spektakl teatru offowego (15.01) ♦ Koncert rockowy –Ola Ost z zespołem (16.01) ♦ Wernisaż wystawy malarstwa (17.01) ♦ Salonik Sztuk – koncert kwartetu „Muzyczne zagadki” (23.01) ♦ Teatr na styku- spektakl teatru offowego (06.02) ♦ Spektakl premierowy Teatru Fantazja „Nigdy nie zagrymy bajki o Czerwonym Kapturku czyli kabarecik o smoku” (12.02) ♦ Waldemar Malicki i goście-koncert „Filharmonia dowcipu” (13.02) ♦ Wernisaż wystawy malarstwa (14.02) ♦ Młodzieżowy Teatr Argonauci- spektakl „Ważka ,traszka” (19.02) ♦ Salonik Sztuk –koncert (20.02) ♦ „Jazz po godzinach”- koncert (21.02) ♦ Teatr na styku –spektakl teatru offowego (06.03) ♦ Kobieta- wernisaż wystawy z okazji Międzynarodowego Dnia Kobiet- obrazy olejne, pastele, rysunki (07.03) ♦ Wieczór kabaretowy (13.03) ♦ Salonik Sztuk- koncert z niespodziankami (20.03) ♦ Niepokonani- koncert poświęcony Annie Jantar (03.04) ♦ Bajki dla dzieci- (22.02, 29.03) ♦ Warsztaty Klubu Literackiego „Metafora” (05.01, 09.02, 09.03) ♦ Bogusław Morka i goście- koncert „Be my love” („Bądź moją miłością”) promujący najnowszą płytę (27.03)

Dom Kultury „Miś”, ul.Zagłoby 17, tel. 022 667 92 18

♦ Wystawa konkursowa „Gwiazda betlejemka” (01.01) ♦ Koncert „Wieczór Trzech Króli” (06.01) ♦ Koncert kolęd w wykonaniu kwartetu smyczkowego i sopranistki (13.01) ♦ Koncert zespołu „Wesoła Chata” (17.01) ♦ Bał kostiumowy dla dzieci (18.01) ♦ Koncert „Od piosenki do arii” Urszuli Kozickiej oraz Dariusza Osubki (27.01) ♦ Bajka dla dzieci „Wesoła korrida- o byczku Fernando” (29.01) ♦ Zabawa karnawałowa w „Wesołej Chacie” z programem rozrywkowym (31.01) ♦ Pejzaż w fotografii Stefana Świerczyńskiego (02.02) ♦ Bajka dla dzieci- spotkanie z teatrem (15.02) ♦ Pożegnanie karnawału w „Wesołej Chacie” (21.02) ♦ Koncert pieśni pasyjnych (26.02) ♦ Wystawa malarstwa Anny Komorowskiej (02.03) ♦ Program satyryczno- poetycki „Kobieta w oczach mężczyzny” (10.03) ♦ Wieczór poezji i pieśni religijnej (17.03) ♦ Bajka dla dzieci (22.03)

Dom Kultury „Kolorowa”, ul. Sosnkowskiego 16, tel. 022 867 63 95

♦ Bał karnawałowy dla dzieci (11.01) ♦ Spektakl teatralny dla dzieci (08.02) ♦ Karnawałowy Turniej Tańca Nowoczesnego (15.02) ♦ Spektakl teatralny dla dzieci (15.03)

Bogusław Łopuszyński

**Warszawa - Ursus,
ul. Orłąt Lwowskich 1
(budynek basenu Albatros)**

SZKOŁA MUZYKI ROZRYWKOWEJ
programy wczesnodziecięce
nauka gry na keyboardzie, gitarze, skrzypcach
studio piosenki dla dzieci, młodzieży, dorosłych
0 606 313 997 www.yamahaszkoła.pl

ZAPRASZAMY

Z okazji Świąt Bożego Narodzenia Zarząd i Radni Stowarzyszenia Obywatelskiego w Ursusie oraz Redakcja „URSUSA” życzy wszystkim mieszkańcom naszej Dzielnicy dużo zdrowia, pomyślności oraz szczęśliwego nadchodzącego 2009 roku.

Niech miłosierny Jezus Chrystus przyniesie nam umocnienie wiary, nadziei i miłości.